

[Pia Kjærsgaard]

bagdørskiggeri med ét slag, desværre bliver nedstemt. Hvorfor kan man dog ikke se realiteterne i øjnene og slutte fred med den danske befolkning?

Der er også EF-Kommissionen. Lad den gennem vedtagelse af det forslag, som jeg nu kan forstå både VS, Fremskridtspartiet, Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti i hvert fald er enige om, få et signal om, at den danske lovgivning nu kommer på det rette spor i løbet af ganske kort tid. Så vil også den klage, som EF-Kommissionen har bebudet imod Danmark i anledning af parabolantenneforbudet, kunne gemmes ned i skuffen og aldrig blive taget op igen.

Jeg skal nok lade være med at komme ind på de forskellige ordførere, som har omtalt, at der er nogle, der overtræder loven. Jeg har en ganske anden opfattelse af, hvem det er, der overtræder loven i dette land. Men det får vi jo en afklaring af på et eller andet tidspunkt.

Der er jo også mange antenneforeninger – bl.a. i Odense med 15.000 medlemmer – der allerede har afsendt en klage til EF-Kommissionen på grund af parabolantenneforbudet. Hvorfor i alverden skal vi have alt det papirusseri, når vedtagelsen af et dagsordensforslag med ét kunne standse alle de overflødige retssager?

Fremskridtspartiet er glad for, at så mange af de partier, der i 1984 stemte imod vort dagsordensforslag med næsten samme ordlyd, nu kan gå ind for den frihed i æteren, som Fremskridtspartiet har kæmpet for i mange år, selv om vi beklageligvis ikke får flertal. Vi må håbe, at Socialdemokratiet og regeringen vil komme til fornuft og for én gangs skyld indrette lovgivningen efter befolkningens ønsker og lade være med at påberåbe sig, at det evig og altid er Folketinget, der har ret. Hvis man ikke tror, det er et befolkningensønske, men kun en manipulation fra antenneforeningernes og antennebranchens side, kan vi jo lade det komme an på en prøve ved at lægge spørgsmålet ud til en folkeafstemning.

Arne Melchior (CD):

Jeg skal beklage, at det ikke var mig muligt at være til stede, da debatten blev genoptaget efter frokost. Jeg skulle faktisk samtidig lede et møde i forsvarsudvalget, og jeg havde

ikke forudset, at hr. Tinnings mange korte bemærkninger i formiddags ville trække debatten så meget i langdrag, at der altså blev et sammenfald på et kvarters tid.

Hr. Tinning er sur over, at han ikke kan få visse oplysninger. Dertil vil jeg gerne sige, at jeg som forhandler for et af forligspartierne heller ikke har kendskab til de oplysninger, ministeren måtte have i dag eller få i morgen, og det er jeg ikke spor sur over. Jeg ved, jeg får dem, og jeg ved også, at hr. Tinning får dem, og at hele Folketinget får dem. Jeg ikke bare forventer, men mener, det er ministerens pligt, når han har fået disse oplysninger, selv at vurdere dem og afgøre, om der skal stilles supplerende spørgsmål, og overveje, hvad de indeholder, og hvilke forslag de kan give ham anledning til, før han lægger såvel oplysningerne som sine forslag frem. Sådan foregår det normalt.

En hel stribe af ordførere har forsøgt at mistænkeliggøre det, at der forhandles mellem fem partier i et andet lokale end denne sal, og der var oven i købet nogle skoser om, at der måske var kaffe på bordet. Ja, tænk, om så galt skulle være! Jeg mener, at det er ganske naturligt, og at det er principielt vigtigt for Folketingets arbejde at mane denne kritik i jorden. Jeg har da gentagne gange her i Folketinget skullet deltage i behandlingen af forslag, f.eks. fremsat af VS og SF. Har VS og SF så ikke siddet i nogle lokaler her i huset eller andetsteds, måske med kaffe på bordet, og diskuteret, skaffet sig oplysninger, undersøgt den sag og formuleret deres forslag, inden de har gjort Folketingets øvrige partier og medlemmer bekendt med, hvad disse forslag indeholdt? Selvfølgelig har de gjort det. Hvordan skulle forslagene ellers blive til? Og ganske det samme har en hvilken som helst anden kreds af partier naturligvis også ret til. Det er nu engang sådan med aftaler – men det har hr. Tinning måske ikke så meget indsigt i – at aftaler ikke ændres og ikke i offentligheden foreslås ændret, inden aftaleparterne har konsulteret hinanden om, hvorvidt de kan fremlægge sådanne ændringsforslag i enighed.

Så skal jeg til slut sige, at jeg kom tids nok herind til at høre, at hr. Dohrmann konstaterede, at Folketinget havde overtrådt grundloven. Jeg ved ikke, om der var andre, der noterede det; jeg vil bare sige, at jeg kom altså til at overhøre det. Jeg ved ikke, om det var